

sodili, — drugače kakor teta Agata in starec tam v kotu, ... drugače in drugje.

... A povest o razpelu, ki je kamen priletel vanj — —?

Popravlil je ogenj v kaminu. Z burkljami je dregnil v drva, da je zaprasketalo in so bušnile iskre. — In Marija? — Kako moli ona?

Odsevi so se lovili po sobi, — jo toliko razsvetljevali, da je brez težave razločil vse... Tiho je stopil za hrbet starcu, ki se še ni nehal priklanjati. Zastudil se mu je kot še nikoli do tedaj in želja, da bi ga za vedno izgubil z vida, ... da bi ostal sam v sobi in v temi ter da bi lahko nemoteno molil, — molil po svoje, — ga je prevzela vsega. — — Dvignil je pogled na ikono. Žarki so skakali po njej; — Madonin obraz je kdaj pa kdaj oživel. Prijetne božajoče oči so gledale nanj. Dve solzi sta se zaiskrili v njih, se utrnili in kot dva bisera spolzeli po licih.

V ušesih mu je zašumelo, — vedno mu je malo prej, preden ga je vrgla božjast, — neznane roke so ga začele daviti. Pred sabo je videl le golo glavo starčevo in je zmožel še toliko moči, da je dvignil roko, v kateri je držal burklje, ter krepko zamahnil.

SEPTEMBRSKI ZAPISKI V PRAGI

OTON BERKOPEC

10. IX.

V očeh smo si vsi podobni —
žalost in mrzli nasmeh
nas družijo v družino.
Vsi hitimo in se trudimo
za srečo hiše.

Sosed trde črke piše,
letino nam hoče vzeti.

Ograje naših vrtov,
ali boste vzdržale
hude misli soseda —
Ali bo treba zopet krvi,
toliko krvi,
da mejaš spozna, kako je grdo
po tuji letini streči,
po hiši
in po življenju dobrih ljudi.

V očeh smo si vsi podobni,
v srcih in v dušah tudi.
Ne zamudi, sodrug,
ko nas bo poklical župan naše družine.